

Crònica interna de la Festa 2017

Filà Cids

16 D'ABRIL: INICI DE LA FESTA, GLÒRIA MAJOR.

Amb el somriure fresc del matí, els cids ens trobem a la filà. Hi ha fam per a l'esmorzar i, sobretot, ganes de festa. Abans del café i l'herbero, els nostres gloriosos deixen el trage de paísà per a lluir la túnica que ens identifica. Tant Ignacio Boronat, *Boro*, com Jordi Sanjuan, *Girafa*, recorden en el brindis als seus pares. Especialment emotives resulten les paraules de Boro, que afirma que son pare li va donar dos grans famílies: "una de sang i una altra de trage roig com la sang". Tot seguit, Guillem Esteve, en nom dels cadets campions de futbol 8 en el Trofeu Filaes, dedica la victòria a Mauro Reig; a molts se'ns fa un nuc en la gola.

Ja al carrer, la Unió Musical d'Atzeneta d'Albaida, la millor banda del món, acompanya els gloriosos i la comitiva amb pasdobles magistralment interpretats. En arribar a l'Ajuntament, Mario Valls, cronista de la filà l'any passat, aconsegueix el seu propòsit: menjar-se un carquinyol. Cauen uns quants herberos més, el sol brilla al camp de l'honor: arranca la Glòria. En acabar la desfilada, gloriosos, festers, amics i familiars encaren el camí de la filà. Després d'un bon dinar és hora d'anar a menjar-se la mona o acabar-la d'agarrar, però no massa, que a la nit tenim entraeta oficial per Sant Nicolau, coses del calendari apretat.

17 D'ABRIL: GLÒRIA INFANTIL

A la taula i al llit al primer crit. De bon matí Mari ja ens parat la taula a grans i menuts. Costelletes i embotit per a uns, xocolatada per als altres. Carlos Gómez Valor, fill d'Ana i de Gumi, representarà hui a tots els cids. En nom de la filà, el primer tro li fa un regal i ell ens correspon a tots amb un obridor de botelles molt fi, que casa molt bé amb la baralla de cartes que ens va regalar ahir Boro. Ja podem beure i jugar, estem salvats. Acompanyem Carlos fins a la Font Redona i ell desfila com un gran cid que és. Després anem a celebrar-ho a la filà: hi ha *candy bar* per als xiquets i bona barra per als majors. Ixen a formar els veterans de la filà. Entre tots sumen més de 500 anys, però no arriben a 100 en número de soci. Ens alegrem de retrobar-nos amb Luis Moltó. A poqueta nit i tal com demana la Junta, un notable grup de cids acompanya la imatge del nostre patró en la processó del trasllat.

19 D'ABRIL: SOPAR I ENTRAETA DEL MONTEPIO

Sopar de gala per a celebrar la treta del *montepío*. Al carrer fa gelor i corre l'aire, però la calentoreta que dona la proximitat de la trilogia festera és més forta que una glaciació. Els cids entrem pel País Valencià, que hui té més públic que de costum. Deu ser que creem afició a la festa. Un detall xicotet, però important: cada escut que esta nit portem a la solapa és únic, diferent i solidari, els han fet els xiquets de l'Asociación para la Integración del Niño. Molt bé, filà Cids!

21 D'ABRIL: DIA DELS MÚSICS

Alcoi bull, es nota en l'ambient i en l'espai, a l'hora de l'himne la plaça està plena com un ou. La nostra festa està cridant-nos i els cids li farem cas. Després de cantar, sopem olla, cal agarrar forces per a l'endemà i acabar d'assajar el pas i el *cabo*, formem amb marxas a casa nostra i novament pel País Valencià a ritme de pasdoble.

22 D'ABRIL: DIA DE LES ENTRADES

Els més matiners ja s'han fet el timonet i l'herbero, i alguns la cassalla. A les cinc i mitja, quan encara no ha trencat l'alba, estan tots els dianers a la plaça. Tots i més, no és que no en falte cap és que en sobra un. Moments d'estrany desconcert, els de la Junta compten: un, dos, tres,

quatre... i aixina fins a dotze. No pot ser, passarem llista! I continua sobrant-ne un. Al final tot s'apanya, les ganes de fer primera diana s'havien combinat amb una duresa d'orella. La diana del carbonato comença i acaba sense sobresalts, també n'eren dotze: deu de l'esquadra, el cabo i el *Fusteret* que interpretaven els amics d'Atzeneta. Desfilem com sabem i com toca ens hem guanyat l'esmorzar.

Després del preceptiu maquillatge al local de filà, els esquadristes fan cap al partidor. Passen els maseros i arranquem nosaltres. El nostre guió és José del Valle i darrere d'ell tot Sant Nicolauet es tiny de roig: els cids i les ximenes entrem a la ciutat, hem de defensar-la dels moros. Però, un moment, en falten uns quants que anit sí que eren dels nostres, han canviat el roig pel verd, s'han passat de bàndol. Ignacio Valls Garrido fa l'arrancà amb estil i elegància, la d'enguany és una esquadra jove; bé uns més que altres. Els sons de *Tino Herrera* ens porten del Partidor al pont de Cristina. Com tots els anys, se'ns ha fet curta l'entrada.

Toca dinar. La novetat d'enguany és que tenim arròs amb llamàntol, molt ben fet per cert. En algun moment, a la Unió Musical d'Atzeneta s'afigen els habituals aprenents de percussioniste amb l'instrument habitual: taula, botella i cullera. Tots reben el també habitual bonegó per part de pares i membres de la Junta. Als sons de *Por los jarales*, molts festers puguen dalt de la cadira, arriba el moment: fa aparició la Bala Roja. Si no fóra per la màscara que du i perquè ell és un xic molt quiet, tots diríem que és Raúl Alijo. Una volta més, en ple èxtasi col·lectiu la Bala vola pel cel de la nostra filà.

23 D'ABRIL: DIA DE SANT JORDI

Cinc esquadres d'adults (una més que l'any passat) i tres infantils fan la segona diana. Queda clar que no ho fem pels punts ni per les comes, és que ens agrada, som uns festers complidors i hui tornem a tindre un matí joiós i primaveral. Havíem de disfrutar-lo.

A la una del migdia anem a fer-nos el vermut a l'ombra de l'antiga fàbrica Carbonell, en Ferrándiz estan els alcodians. És el moment en què els cids reten honors als que tant han fet per ella. Enguany l'homenatjat és el veterà fester Laureano Valero. En el seu parlament, Laureano agràix a la filà tots els bons moments que li ha donat i als primers trons la paciència que han tingut amb ell. Finalment ens presenta el seu nét, "futur cid" segons les seues paraules. Molt encertadament, la Unió Musical interpreta *Zoraidamir*, del mestre José Pérez Vilaplana, una de les històriques marxes dels cids. Laureano rep la insígnia d'or de la filà i el reconeixement de tots els cids i les ximenes.

Com correspon al dia del patró, hui tenim dinar d'alt nivell. Per a contrapesar tanta altura una indesitjada baixada de tensió ens dóna el primer *sustet* del dia. En el moment de les postres, van i vénen els detallets i les besades, els projectes de *montepío* per a fer coses de trellat o no i, com és costum a casa nostra, tots i totes cantem l'himne de la nostra festa.

Tornem a ser-ne molts a l'hora de la processó, fa goig ser d'una filà tan complidora. I és que ens agrada molt dur el casc i sobretot la capa, ni pesa, ni t'ofega, ni res. Podríem posar-nos-la també per a fer l'alardo. Un desmai serà el segona sorpresa del dia, enguany Sant Jordi estava un poc queferós.

24 D'ABRIL: DIA DELS TRONS

A pesar de les restriccions i les normatives imposades a trabucs i arcabussos, alguns en diuen armes d'avantcàrrega, un nombrós grup de cids està disposat a lluitar perquè Alcoi continue sent cristià. De matí, eixim a pel moro, però un element inesperat ens desconcerta terriblement: l'alferes musulmà és el nostre Quique Ruíz. Què fem? No ho sabem. Disparem a l'aire, errem el tir a posta, mirem cap a un altre costat. L'enemic no perdona i acaba guanyant, la mitja lluna oneja al castell d'Alcoi.

Ens retirem a la filà, hem perdut la batalla però no la guerra. Quique Romà Pinillos, cap de l'estat major cid, aprofita el dinar per agrair a Mari i tot el personal de cuina i cambrers de la filà

l'atenció i el magnífic servei que ens han donat. També hi ha agraïments per a la resta de la Junta. Sonen els acords d'una marxa, tota la filà està en peu, hi ha esquadres fins i tot en les escales, estem apurant els últims moments. I en eixe precís instant torna a produir-se el miracle. En el rostre de Geyperman del nostre primer tro apareixen llàgrimes d'emoció, felicitat i agraïment. És el signe: guanyarem la batalla. Com tots esperàvem, Vicent Serra també plora i fa de cabo amb el seu particular estil visereta que tant agrada en la filà. Després del mal *rato* que va passar en la processó d'ahir Jordi Garcia, el *Xato*, també plora emocionat fent de cabo. Som una filà sensible i guerrera.

En l'alardo de la vesprada no perdonem cap moro, ni verd, ni groc, ni blau, ni roig. Tots són derrotats i la creu de sant Jordi torna a flamejar a la torre més alta. A la nit, amb l'aparició del Sant Jordiet acaben oficialment les festes de 2017. Enguany han sigut molt intenses i compactes, ens sobren dits de les mans per a comptar des de la Glòria al dia dels Trons. Els cids més animosos encara faran l'entradeta dels Soparets; són com els protagonistes de *Carros de Foc*: no paren.

Per davant tenim un any per a pensar i fer la festa pròxima, per a retrobar-nos a la filà amb el desig d'estar tots i ser-ne encara més quan arranque la Primera Diana de 2018. Amics de la filà cids, ha sigut per a mi un honor fer la crònica d'enguany, deixeu-me que l'acabe dient

VISCA LA FILÀ CIDS!
VISCA SANT JORDI!

Jordi Davó i Moltó
Maig de 2017